

LECTURES PER RIURE UNA MICA

Llegiu, en veu alta, els textos següents canviant el so que correspondria a les lletres que hem treballat.

Si voleu, us podeu gravar mentre llegiu i després us escolteu. És molt divertit! I, si guardeu la gravació, quan tornem a l'escola ho podrem escoltar a classe.

TEXT 1: canvia la “R Forta” per “R Fluixa”, la “R Fluixa” per “R Forta” i la “R Silenciosa” per “R Forta”.

Per facilitar la lectura, abans de llegir en veu alta, podeu subratllar o encerclar la lletra que heu de llegir amb el so contrari amb colors diferents, per exemple, la “R Forta” de color verd, la “R Fluixa” de color taronja i la “R Silenciosa” de color blau cel.

La Marta, que és la mare de la Sara i d'en Roger, no acostumava a estar-s'hi gaire, a casa, però aquella tarda no trobava el moment d'anar-se'n. Buscava coses, en canviava d'altres de lloc i no parava de rondinar. De tant en tant, i per variar, es barallava amb el seu pare, l'avi Ernest, que finalment va cedir i va dir que sí: -Si no hi ha més remei, ja els acompanyaré jo, els nens, al parc de la plaça de Sant Roc. -De veritat, pare? Me'n puc refiar? El senyor va fer que sí amb el cap, poc convençut, perquè no podia deixar de pensar que ja se'ls podria emportar ella...

Joaquim Carbó, El cant de l'esparver (Editorial Cruïlla)

Text adaptat per a aquesta activitat

LECTURES PER RIURE UNA MICA

Llegiu, en veu alta, els textos següents canviant el so que correspondria a les lletres que hem treballat.

Sí voleu, us podeu gravar mentre llegiu i després us escolteu. És molt divertit! I, sí guardeu la gravació, quan tornem a l'escola ho podrem escoltar a classe.

TEXT 1: canvia la “R Forta” per “R Fluixa”, la “R Fluixa” per “R Forta” i la “R Silenciosa” per “R Forta”.

Per facilitar la lectura, abans de llegir en veu alta, podeu subratllar o encerclar la lletra que heu de llegir amb el so contrari amb colors diferents, per exemple, la “R Forta” de color verd, la “R Fluixa” de color taronja i la “R Silenciosa” de color blau cel.

La Marta, que és la mare de la Sara i d'en Roger, no acostumava a estar-s'hi gaire, a casa, però aquella tarda no trobava el moment d'anar-se'n. Buscava coses, en canviava d'altres de lloc i no parava de rondinar. De tant en tant, i per variar, es barallava amb el seu pare, l'avi Ernest, que finalment va cedir i va dir que sí: -Sí no hi ha més remei, ja els acompanyaré jo, els nens, al parc de la plaça de Sant Roc. -De veritat, pare? Me'n puc refiar? El senyor va fer que sí amb el cap, poc convençut, perquè no podia deixar de pensar que ja se'ls podria emportar ella...